కథా నిలయం
శ్రీకాకుళం

లజ్ కార్నర్

రాత్రి పదిగంటలు కొట్టారు. శేఖరం అప్పుడే నడుం వాల్చాడు. కాస్త కునుకు పట్టిందో లేదో హాల్లోని టెలిఫోన్ గణగణ మోగింది. శేఖరానికి చిర్రెత్తుకొచ్చింది. విననట్టు వూరుకున్నాడు. కాని ఆ ఫోన్ చేసే మహానుభావుడు—యివ తలవారి అంతూ పంతూ తేల్చుకునేట్టు వున్నాడు.

ఫోన్ దగ్గరకెళ్ళి రిసీవర్ చేతబుచ్చుకున్నాడు శేఖరం. 'హల్లో' అని అవతలివైపునుంచి స్త్రీ కంఠం వినపడటంతో – అతని నిద్రమత్తు వదిలింది. కాని యింత రాత్రివేళ తనకు ఫోన్ చేసే స్త్రీ ఎవరా అని ఆశ్చర్యపడ్డాడు. 'హల్లో' అన్నాడు సమాధానంగా.

"మీ ఉత్తరం నిన్ననే అందింది. ఎక్స్‌ప్రెస్ లేటయింది. అంచేత చిక్కుపడిపోయాను" అంటోంది స్త్రీకంఠం.

తనేమిటి, ఉత్తరం రాయడమేమిటి, ఎక్స్‌ప్రెస్ ఏమిటి? పైగా చిక్కుపడిపోవడం ఏమిటి? ఇందులో ఏదో పొరపాటు ఉండివుండాలి, అనుకుంటూ "ప్లీజ్ - మీ పేరు ?" అన్నాడు.

"శ్యామల. మీ ఎడ్రసు పారేసుకున్నాను. కాని ఫోన్ నెంబరుమటుకు జ్ఞాపకంవుంది. నేనిక్కడ చాలా ఆక్వర్డుసిట్యూయేషన్‌లో చిక్కుకున్నాను."

"మీరు ఒక నెంబరుకు మరో నెంబరు ఫోన్ చేసివుంటారు. నేను మీకు వుత్తరం ఏమీ రాయలేదు. మీకు కావలసిన నెంబరేమిటి ?"

"మీ నెంబరు 2017 కాదా? అది మీరిచ్చిన నెంబరే. శ్రమ అనుకోకుండా తక్షణం వచ్చి నన్ను తీసుకెళ్లండి. అసహాయ స్థితిలో వున్నాను" అంది అవతల కంఠం.

"మీరేదో పొరబడుతున్నారు. మీరు డయల్ చేసింది 2017 కాదు, 2007. రాంగ్ నెంబరు" ఫోను కిందబెట్టబోతున్నాడు శేఖరం.

"దయచేసి— నే చెప్పేది వినండి. ఫోన్ కింద పెట్టెయ్యకండి. మీరు డైరక్టర్ ఆనంద్ కదూ? ఆయన నన్ను రమ్మని వుత్తరం రాశారు. అదిచూసుకుని పొద్దుటే బయలుదేరాను బెజవాడనుంచి. చూడండి-నాదగ్గిర చిల్లర లేదు, నోట్లున్నాయి. పబ్లిక్ టెలిఫోన్‌నుంచి మీకు ఫోన్ చేస్తున్నాను" అంది శ్యామల.

"అయితే?" అన్నాడు శేఖరం కొంటెగా.

"మిమ్మల్ని శ్రమపెడ్తున్నందుకు క్షమించండి. దయచేసి 2007 నెంబరుకి ఫోన్ చేసి, శ్యామల ఎక్స్‌ప్రెస్‌లో వచ్చిందనీ లజ్ కార్నర్‌లో చిక్కుపడిందనీ ఆనంద్‌గారికి ఫోన్ చేసి పెట్టరూ?"

"మీరే ఫోన్ చేసుకోండి. మధ్య నేనెందుకు?" అంటూ రిసీవరు కిందబెట్టబోతుంటే...

"నామాట నమ్మరూ — దగ్గిర నోట్లున్నాయిగాని— పర్సులో చిల్లర లేదు. రెండు అణా బిళ్ళలుంటేగాని టెలిఫోన్ పలకదుగా — దయచేసి...నాకు చాలా భయంగా వుంది.

వీధంతా నిర్మానుష్యంగా వుంది. నేను ఈ బాక్సులోవున్నాను. బయట ఎవరో అతను నావంక ఎలాగో చూస్తున్నాడు. నాకు ఏమిటో భయంగావుంది. మీరన్నా వచ్చి నన్నిక్కడనుంచి రక్షించండి."

డైరెక్టరు ఆనంద్‌గారికి ఫోన్‌చేశాడు శేఖరం.

చూడండి-శ్యామలా దేవిట. మీరు వుత్తరం రాశారట. బెజవాడనుంచి ఎక్స్‌ప్రెస్‌లో వచ్చిందట. లజ్ కార్నర్‌లోని పబ్లిక్ టెలిఫోన్‌నుంచిఫోన్ చేసింది. ఆవిడదగ్గిర—మీకు ఫోన్ చేసేందుకు అణాలులేవట. ఆవిడకు చాలా భయంగా వుందిట. మిమ్మల్ని వెంటనేవచ్చి తీసుకెళ్ళమంటోంది. మీరొచ్చేదాకా అక్కడ వుంటుందిట" అన్నాడు గుక్కతిప్పుకోకుండా శేఖరం.

"డైరెక్టరుగారు నిద్రపోతున్నారు. ఇప్పుడు లేప కూడదు."

శేఖరం ఆశ్చర్యపోయి "మరి మీ రెవరు?" అని అడిగాడు.

"మేనేజర్ని—"

"శ్యామలా దేవి సంగతేమిటి?"

"మాకేమి తెలుసును, సార్? ఎందరో వస్తూఉంటారు, పోతూ ఉంటారు."

"ఓరి దౌర్భాగ్యుడా!" అని మేనేజర్ని మనసులో తిట్టుకుంటూ శేఖరం గరాజ్‌లోనుంచి కారుతీసి లజ్ కార్నర్ వైపుకి బయలుదేరాడు.

ఆ వచ్చిన అమ్మాయికి కాస్తయింగితం వుండరాదూ? రాత్రి పదిగంటలవేళ, వొక్కర్తే ఆడపిల్ల, ఎరగని పరాయి వూళ్ళో చిక్కుపడిపోడమా? బయలుదేరేముందు కాస్తమంచీ చెడ్డా ఆలోచించడం అనేది ఆడవాళ్ళకు బొత్తిగా ఉండదు కాబోలు. ఇప్పుడు ఏడుపులూ, మొత్తుకోడాలూ. యీ సినిమా వేలంవెర్రి ఆడపిల్లల్ని భూతంలా పట్టుకుని పీడిస్తోంది.

ఆ అమ్మాయికి శాస్తి జరగాల్సిందే! పాపం, ఆ ఆడపిల్ల ఆశ్రయం లేకుండా తెల్లవార్లూ గడపగలదా ? ఏ హోటల్కైనా పోగూడదూ పర్సులో నోట్లువున్న అమ్మాయి? లోకజ్ఞానం తెలియని మూఢురాలిలా ఉంది ఈ శ్యామల. లేకపోతే అర్ధరాత్రివేళ... ఛట్ జాలిపడగూడదు. యిలాటి పిల్లలకి శాస్తి జరగవలసిందే-అనుకుంటూ లజ్ కార్నర్లో కారు ఆపాడు శేఖరం. అచ్చు ఆ అమ్మాయి చెప్పినట్టే, ఆ బాక్సు దగ్గిర ఒక మనిషి నుల్చుని లోపలికి చూస్తున్నాడు. పెట్టెలోపల శ్యామలాదేవి ఉంది.

శేఖరం తలుపు తెరవబోయేటప్పటికి, ఆ అమ్మాయి పిచ్చికేకవేసి అరవడం మొదలుపెట్టింది. శేఖరం కాస్త గాభరాపడ్డాడు. ఏవో పుణ్యానికిపోతే పాపం చుట్టుకున్నట్టుం దనుకున్నాడు. ఏదో ఆడపిల్లగదా, సాయం జేద్దామనివస్తే, అలా గావుకేక లెందుకు? అవును, తనతో ఫోనులో మాట్లాడిందిగాని తనెవరో ఆ అమ్మాయికి ఏం తెలుసు?

"నేను శేఖరాన్ని" అన్నాడు.

ఆ అమ్మాయి మరీ గట్టిగా యింకో కేకవేసింది.

దారినిపోయే కానిస్టేబులూ, ప్రక్కనున్న రిక్షావాళ్ళూ, టాక్సీడ్రయివర్లూ, టెలిఫోన్ బాక్సుకి దగ్గిరగా నుంచుని యిందాకటినుంచి శ్యామలని భయపెడుతున్న ఆ పెద్దమనిషీ, అంతా గుమిగూడి రొదచెయ్యడం మొదలెట్టారు.

కానిస్టేబులు ముందుకొచ్చి "ఎన్నా సార్ గలాటా ?" అన్నాడు, శేఖరం వంక అనుమానంగా చూస్తూ.

శేఖరానికి వొళ్ళు మండిపోతోంది. హాయిగా నిద్దర పోతున్న తనకి నిద్రాభంగంచేసి, బతిమిలాడిన యీ మనిషి-యింత హడావుడి చేస్తుందా ? ఎవరిఖర్మం వాళ్ళది అనుకుని వెనక్కి తిరగబోయేవేళకి శ్యామల బాక్సులోంచి బయటికి వస్తూ "మీరు 2007 ?" అంది.

"సమాచారం ఎన్నా ?" అన్నాడు కానిస్టేబులు యీ భాషని అర్థం చేసుకోలేక.

"అవును- 2007 ని-" అన్నాడు శేఖరం శ్యామలతో.

"మీరా - మీరనుకోలేదు. బయట నుల్చున్న పోకిరీ తాలూకు మనిషేమో ననుకున్నాను. అందుకే భయంవేసి అరిచాను" అంది శ్యామల కాస్త తెప్పరిల్లి.

"నేను-శేఖరాన్ని అని చెపుతున్నా వినిపించుకోకుండా అరుపులు మొదలెట్టిరి !" అన్నాడు శేఖరం.

"నా పేరు మీరు అడిగారుగాని-మీపేరు నేను అడగలేను. అందుచేత ఎవరో అనుకున్నా" అంది శ్యామల.

"మీారేనా - యీా అమ్మాయిని వెంటాడుతున్నది. పాపం ! భయపడిపోయింది" అన్నాడు శేఖరం యిందాకటి నుంచి "బాక్సు"ని ఆనుకుని నిల్చున్న మనిషితో.

ఆయన ఆశ్చర్యంతో బిగ్గరగానవ్వి "బాగుంది. యిది చాలా బాగుంది. మా ఆవిడకి నెప్పులు వచ్చేట్టున్నాయంటే, డాక్టరుకి ఫోను చేద్దామని వచ్చాను. యీా అమ్మాయి ఆ పెట్టెలోదూరి ఎంతసేపటికీ రాదాయెను. పావుగంటయింది, అరగంటయింది బయటికిరాదు. నేనసలే ఖంగారుతో సతమత మాతుంటే, యీా అమ్మాయిని అల్లరిపెట్టడమా ? బాగుం దండోయ్-బాగుంది. మా పెద్దమ్మాయి యీాపిల్ల యీాడుదే" అన్నాడు ఆ పెద్దమనిషి.

అందరితో పాటు కష్టంలోవున్న శ్యామలకికూడా నవ్వు వచ్చింది.

"డైరెక్టరుగారికి నిద్రాభంగం గావించగూడదని మేనే జరుగారు సెలవిచ్చారు. — నువ్వు - క్షమించండి-మీారు ఏం చెయ్యదల్చుకున్నారు ?"

"ఏ హాస్టలులోనన్నా యీా రాత్రి గడిపి, పొద్దుట డైరెక్టరుని కలుసుకుంటా" అంది శ్యామల.

"ఏ హాస్టలులోనైనా మీాకు తెలిసినవాళ్ళున్నారా ? అదికాక పదిన్నర అయింది. మిమ్మల్ని ఎక్కడో అక్కడ దించి యింటికి పోతాను. సామాను లేదా ?"

"వెనుకనుంచి వస్తుంది."

"అలాగా ?" అని వెటకారం చేశాడు శేఖరం. ఆడ వాళ్ళ హాస్టలు గేట్లు యీ వేళప్పుడు తెరిచి వుంచుతారా ? ఆమె చేతిలో చిన్న తోలుసంచి ఒకటివున్నది. అందులో ఒక చీర, జాకెట్టూ వున్నాయి కాబోలు.

కారు కదలపోయేముందు కానిస్టేబులు శేఖరానికి విష్ చేసి "నీకేం భయంలేదమ్మా" అన్నాడు శ్యామలకి ధైర్యం చెబుతూ.

"భయ మెందుకు ? ఆవిడ కేక వేస్తే రెండుమైళ్ళదాకా వినిపిస్తుంది" అన్నాడు శేఖరం. ఆ మాటలతో శ్యామలకి వుడుకుమోత్తనం వచ్చింది.

కారు పరుగెడ్తోంది. వెన్నెట్లో శేఖరం శ్యామలని కనుకొలుకుల్లోంచి పరిశీలిస్తున్నాడు. సన్నగా పొడుగ్గావుంది శ్యామల. కట్టూబొట్టూ తీరులో నాగరికతా, మర్యాద లక్షణాలు వుట్టిపడుతున్నాయి. జరీఅంచు పట్టుచీరె కట్టుకుంది. ఒక చేతికి నాలుగు బంగారుగాజులు, మరో చేతికి రిస్టువాచీ, మెళ్లో మూడుపేటల గొలుసూ వున్నాయి. పమిట నిండుగా రెండుబుజాలు కప్పేటట్లువేసుకుంది. చేతికిఒక ఆకుపచ్చరాయి వుంగరం, చెవులకిముత్యాల దుద్దులు. మనిషి పసిమి కాక పోయినా చామంచాయకంటే, ఒక చాయ ఎక్కువ అని చెప్పవచ్చు. కళ్ళుమటుకు సోగదేలి, బెదిరిన లేడికళ్ళలా, వున్నాయి. ఆ రాత్రి సంఘటనవల్లనో, లేక స్వతస్సిద్ధంగా ఆ కళ్ళు అలా వుంటాయో అంతుపట్టలేదు శేఖరానికి. గడ్డం కోసుగా గర్వంగా వున్నట్టుంది చూడటానికి. నుదురు విశాల

మైనది కాకపోయినా తీర్చిదిద్దినట్లుగావుంది. వేషభాషల్ని బట్టి శ్యామల వున్నతమైన కుటుంబంలోంచి వచ్చినట్టు గ్రహించుకున్నాడు శేఖరం.

రోడ్డు మలుపు తిరిగింది; శేఖరం కారు కాస్త స్లో చేశాడు. అంతవరకూ ఆకాశంలోకి చూస్తున్న శ్యామల భయంగా అతనివైపు తలతిప్పింది. "భయపడకు- నేను రాక్షసుణ్ణి కాదులే. చూడు యీఅర్థరాత్రివేళనిన్ను ఏంచెయ్యాలో నాకు తోచకుండావుంది. అప్పుడే పదకొండు దాటిందా! యీ వూళ్ళో నీకు తెలిసినవారుగాని చుట్టాలుగాని లేరా?" అన్నాడు శేఖరం.

"ఉన్నారు. కాని వాళ్ళదగ్గరకు వెళ్ళడం యిష్టం లేదు. శ్రమ అనుకోకపోతే యీ రాత్రికి, ఏహోటల్లోనన్నా, నన్ను వుంచండి, రూమ్ తీసుకుని వుంటాను. పొద్దుటే డైరెక్టరుగార్ని కలుసుకుని, ఆపైన నాతిప్పలు నేనుపడతాను."అంది శ్యామల.

"ఇదిగో చూడు. నువ్వు కాస్తో కూస్తో చదువుకున్నట్టున్నావు. యీరాత్రివేళ నిన్ను ఒక్కర్తెనూ ఏ హోటల్లో దిగవిడచను ? నువ్వు వొంటిగా హోటల్‌లో ఎప్పుడైనా వున్నావా ? పోనీ, మా యింటికి రారాదూ ?" అన్నాడు శేఖరం.

శ్యామల భయం భయంగా చూసింది అతనివంక. అతనికి నిజంగా కోపం వచ్చింది ఈసారి. యీ అమ్మాయి ప్రతి మొగాణ్ణీ అనుమానంతో ఎందుకు చూడాలి ?

"ఇదిగో అమ్మాయి - నేనేదో మనసులో పెట్టుకుని నిన్ను మా యింటికి పట్టుకెళ్తున్నా ననుకోకు. నేను వొంటి

గాణ్ణికాదు. యింట్లో మా అమ్మవుంది. నువ్వు యిక్కడా అక్కడా యీ రాత్రి గడపడం బదులు మా యింట్లో వుండటం మంచిదని చెప్పాను. నామాట అబద్ధం అయితే, నీ ఆయుధం నీకుందిగా. మా పేటంతా హడలిపోయి లేస్తారు నువ్వు కేక పెట్టావంటే!" అన్నాడు శేఖరం.

"మీఅమ్మగారు యీ అర్థరాత్రి నన్ను చూసిఏమన్నా అనుకుంటారేమో ?" అంది శ్యామల.

"నిన్ను గురించి ఏమన్నా అనుకుంటారేమోగాని నన్ను గురించి ఏమీ అనుకోరు. అదీగాకా తెల్లారేదాకా నిన్ను కార్లో తిప్పేటంత స్పోర్ట్ నికాను నేను. అయినా సినిమాల్లో చేరదల్చుకున్న మనిషివి, యిలాటి అనుమానాలు పెట్టుకుంటే పెద్దస్టారువి కావడం కష్టం" అన్నాడు శేఖరం వెక్కిరింపుగా.

శ్యామల ముఖం తిప్పుకు కూచుంది. కాని శేఖరానికి ఆవిడ కన్నీరు కారుస్తోందని తెలుసు.

"ఏమిటి-మా యింటికొస్తావా; లేదా ?" అన్నాడు.

"వూఁ" - అంది శ్యామల ముఖం తిప్పుకొని.

"అయితే నేను అడిగే ప్రశ్నలు కొన్నింటికి సమాధానాలు చెప్పు" అన్నాడు శేఖర్ కటువుగా.

శ్యామల ముఖం తిప్పుకుని రుమాలుతో కళ్ళు తుడుచుకుంది.

"ఏం చదువుకున్నావ్ ?"

"ఇంటరు పరీక్షకు వెళ్ళాను."

"రిజల్ట్సు తెలియకుండానే, కళాసేవకి ప్రారంభించావన్న మాట, బాగుంది ! మీ దేవూరు, మీ నాన్నగారు - యీ సంగతులు కాస్త చెప్పు"

"మావూరు బెజవాడ. చీకట్లో మైలు ఎక్కేందుకు భయంవేసి, పొద్దుట బయలుదేరి, వెలుతురు వుండగా నాలుగు అయిదింటికల్లా యీవూరు వస్తుందిగదా అని ఎక్స్‌ప్రెస్ ఎక్కాను. నా దురదృష్టంకొద్దీ అది లేటు అయింది. మిమ్మల్ని యిబ్బంది పెట్టాల్సి వచ్చింది" అంది శ్యామల.

"మీ నాన్నగారిమాట చెప్పావు కాదు."

"ఆయన గవర్నమెంటు ఆఫీసరు. నేను పెద్దమ్మాయిని. యింకా చెల్లెళ్లూ తమ్ముళ్లూ వున్నారు."

"పేరు ? ఉద్యోగం ?"

"ఇప్పుడు చెప్పను. తర్వాత చెపుతాను."

"అయితే, యింట్లో చెప్పకుండా కళాసేవకివచ్చావన్న మాట. అసలు యిక్కడి కష్టసుఖాలు తెలియకుండా తొందర బడి రావడం తెలివిగలవాళ్ళ లక్షణంకాదు. అయినా నా కెందు కాగొడవ ! రేపటినుంచీ కళాసేవ ప్రారంభిస్తావన్న మాట ?"

"ఇదిగో చూడండి. నా బుద్ధిపొరపాటు కొద్దీ తప్పు నెంబరు డయిల్ చేశాను. అది నా గ్రహచారం కాకపోతే, ఆ తప్పునెంబరు మీదే కావాలీ ? నేను రాత్రిపూట నిస్సహాయ పరిస్థితుల్లో చిక్కుకోడంతప్పని, మీరు కనీసం ఒకవందసార్లన్నా మాటల్లో భావాల్లో వ్యక్తంచేశారు. మీ లెక్చర్లు వినడం

కంటె, యిలా యీరాత్రి ఈ చెట్టుకింద గడపడం నయం. కారు ఆపండి. నాదారిన నేను పోతాను; మీదారిన మీరు పోదురుగాని" అంది వుడుకుమోత్తనం భరించలేక.

కారు పోర్టికోలో ఆగాక, శేఖరం తల్లి తలుపు తీసింది. శేఖరం శ్యామలని తల్లికి పరిచయంచేసి, కారు గరాజ్‌లో పెట్టేందుకు వెళ్ళాడు.

o o o

శేఖరం తల్లికి యాభై ఏళ్ళుంటాయి. కాని చూపులకి అరవై ఏళ్ళ మనిషిలా కనపడుతుంది. మనిషి పీలగా, తెల్లగా వుంటుంది. ఆవిడ ముఖంచూస్తే వయసులో చాలాఅందంగా వుండివుంటుం దనిపిస్తుంది. కొడుకంటే ఆమెకు అమితమైన ప్రేమ. ఆ ప్రేమని ఆవిడ దాచుకోదుకూడాను.

"ముఖమూ, కాళ్ళూ చేతులూ కడుక్కుని బట్టలు మార్చుకో అమ్మాయ్, తెల్లారాక తలంటి పోసుకుందువు గాని, కాస్త హార్లిక్సు కలుపుతాను. రెండుపళ్లుతిను, పాపం ఎప్పుడు అన్నం తిన్నావో?" అంది ఆప్యాయంగా శ్యామలతో.

శ్యామల వద్దన్నా వినక, హార్లిక్సుకలిపి, పళ్ళు వలిచి పెట్టింది. శ్యామలపక్క, తనపక్క పక్కన వేసింది. శ్యామలని ఆవిడ ప్రశ్నలు ఏమీ వెయ్యలేదు. అర్ధరాత్రి తీసుకొచ్చిన పిల్లని గురించి కొడుకునిగూడా ఏమీ అడగలేదు. శ్యామల పక్కమీద వరిగిందో లేదో వాళ్ళు తెలియకుండా నిద్దరపోయింది. శేఖరం శ్యామలని గురించి ఆలోచించి, అలా ఆలోచించగూడదని, తనని తను మందలించుకుని నిద్ర పోయాడు. కొడుకు ఏ పరిస్థితిల్లో ఆ అమ్మాయిని తీసు

కొచ్చినా వచ్చినపిల్ల మర్యాదస్తుల అమ్మాయి; కాస్త చదువూ సంధ్యా కలదీ- అని గ్రహించుకుంది తల్లి.

ం ం ం

శేఖరం బి. ఏ. చదువుతూండగా వాళ్ళ నాన్నగారు పోయారు. ఆయనకు లేక లేక కలిగిన సంతానం శేఖరం. తండ్రిపోయాక చదువూ సంధ్యా అక్కడితో కట్టిపెట్టి తండ్రికి వున్న బట్టలకొట్టూ, ఆయిల్ మిల్లూ చూసుకుంటున్నాడు నాలుగైదేళ్ళబట్టీ. తండ్రి చనిపోకమునుపు రెండుమూడు పెళ్ళిసంబంధాలు వచ్చాయి. అవి స్థిరపడక పూర్వమే ఆయన పోవడం జరిగింది.

మొదటినుంచీ శేఖరానికి తల్లి అంటే ఎంతో ప్రేమ. తనకి అలాంటి తల్లి పూర్వజన్మ సుకృతంవల్ల లభించిందని అనుకునేవాడు. తల్లిని విపరీతంగా ఆరాధించే శేఖరం, ఏ స్త్రీనీ ప్రేమించలేక పోయాడు. ఏ అమ్మాయి అయినా తటస్థపడ్డా ఆమెలో తన తల్లిలోవున్న గుణగణాదులు లేవని నిరుత్సాహపడి, తనకి పెళ్ళివద్దని పట్టుబడుతూ వచ్చాడు.

మొదట్లో కొడుకుకు తనమీదవున్న గౌరవానికి ఆమె పొంగిపోయినా, రానురాను తన కొడుకు జీవితంలో ఏదో లోపం ఏర్పడుతోందని బాధపట్టుకుంది. పోనీ, కాలేజీలోనైనా చదువుతూంటే ఏ క్లాస్‌మేట్‌నో పెండ్లాడి వుండును. చదువు అయిపోడంతో, బట్టలకొట్టుకి అకౌంట్ చూసుకునేందుకు వెళ్ళడం; వెళితే మిల్‌కీ, లేకపోతే ఇల్లూ రేడియో. సాయంత్రంవేళ సినిమాకో, లేక తల్లిని తీసుకొని బీచీకో - ఇదీ అతని కార్యక్రమం.

అతనికి ఆడవాళ్ళతో అట్టే పరిచయంలేదు. అసలు ఆడవాళ్ళంటేనే కాస్త జంకు. అది బయటికి కనపడకుండా, ఏదో వాళ్ళని లెక్కచెయ్యనట్లు మాట్లాడటం అలవరచుకున్నాడు. తల్లికి ఈ విషయం బాగా ఆకళింపుకు వచ్చింది. అందువల్లనే మామూలుగా వచ్చే సంబంధాలకి కొడుకు లొంగడనీ, అంతకన్న రెండాకులు ఎక్కువ చదివిన పిల్ల అయితే, పెళ్ళికి ఒప్పుకుంటాడనీ ఆమె ఉద్దేశం. ఉన్న సిరి సంపదలు అనుభవించేందుకు ఒక చక్కని కోడలు కావాలని ఆమెకోర్కె. శ్యామలనిచూస్తే ఆవిడ కెందుకో చాలా అభిమానం - జాలీ కలిగాయి.

o o o

తెల్లవారి శేఖరం నిద్దర లేవడానికి ముందే శ్యామల తను వచ్చిన పనేమిటో కథ యావత్తూ తల్లికి చెప్పింది. తను వెళ్ళి తనపాట్లు పడతాననీ, అతను లేవకమునుపే వెళ్ళిపోవడం మంచిదనీ చెప్పింది.

శ్యామల సినిమాల్లో చేరేందుకు వచ్చిందని విన్న శేఖరం తల్లి క్షణకాలంపాటు నిర్ఘాంతపోయింది. కాని తనను తాను సంబాళించుకుని అంది.

"దానికేం — అబ్బాయి వెంటవస్తాడు. వెళ్ళి మాట్లాడిరండి. నువ్వు దీనికోసం ఇంట్లోంచి వెళ్ళిపోవాలా ఏమిటి? నీకు ఒక వేషం, ఇంత డబ్బు అని స్థిరపడేదాకా యిక్కడే వుండు. ఆపైన యీ చుట్టుపక్కలే మరో ఇల్లు వెతుకుదాం" అంది నవ్వుతూ.

అయ్యో బాబోయ్. మీ అబ్బాయి వెంట వొద్దు బాబూ! ఆయన కివి గిట్టవనుకుంటాను. నే నొక్కదాన్నే వెళ్ళి వస్తాను" అంది శ్యామల.

"చూడు–నువ్వు చిన్నదానివి. నే చెప్పినట్టు విను. వాడు మిల్లుకి వెళ్ళేముందు నిన్ను తీసుకెళ్తాడు. పని అయిపోతే వెంటనే వెనక్కి తెచ్చి దిగవిడుస్తాడు. లేకపోతే భోజనానికి వచ్చేటప్పుడు తీసుకొస్తాడు. వేడినీళ్లు చల్లారిపోతాయి. తొందరగా స్నానంచేసి రా" అంది శేఖరం తల్లి.

శ్యామల మారు మాటాడకుండా బాత్‌రూమ్‌లోకి వెళ్ళిపోయింది.

తల్లి ఏం చెప్పిందో ఏమోగాని, శేఖరం శ్యామలకి లెక్చర్లు ఇవ్వకుండా, వేళాకోళం చెయ్యకుండా తీసుకెళ్లాడు. పదిగంటలకి, అంటే వారు వెళ్ళిన అరగంటకి, డైరెక్టరుగారు దర్శనం ఇచ్చారు. ఈమాటా ఆమాటా అయాక, "నీ కెందుకమ్మాయీ సినిమాలు – హాయిగా చదువుకున్న దానివి మరొక ఉద్యోగం చేసుకోక !" అన్నారా డైరెక్టరుగారు.

"ఈసలహాకోసం నేను మూడువందల మైళ్ళు రాలేదు. క్రిందటిఏడు మీరే చెప్తిరిగా - నాలో నటికి కావలసిన లక్షణాలు వున్నాయని. మళ్లీ మీరే వద్దంటారేమిటి?"అంది శ్యామల.

శేఖరం సోఫాలోకూచుని అన్నీ వింటున్నాడు. ఆఫీసు మహా హడావుడిగావుంది. వాళ్ళకి కాఫీలు తెప్పించారు. వచ్చే జనం–పోయేజనం, ఎవరు ఎవరికోసం వస్తున్నారో, అంతు

పట్టడంలేదు. పక్కగదిలోంచినవ్వులూ, మేడమీంచిపాటలూ, తాళాల చప్పుడూ. రిహార్సల్సకాబోలుఅనుకున్నాడు శేఖరం.

"ఇప్పుడు మట్టుకు నీలో ఆ లక్షణాలు లేవని అంటు న్నానా? ఎటొచ్చీ యీ వాతావరణం నీకు సరిపడదేమోనని అనుమానం. అయినా యీ రాత్రి, షూటింగు వుంది. వచ్చి చూడు. పర్కు ఎలా వుండేదీ తెలుస్తుంది. మేకప్ టెస్టూ, వాయిస్ ఏమీ యిబ్బంది లేదు. పెద్ద పోర్షనుకాదు. చాలా చిన్నది మాత్రమే యివ్వగలను. ఐనా అది తర్వాత చూసు కుందాం. మీరుకూడా ఆమె వెంటరండి" అన్నాడు డైరెక్టరు శేఖరంతో.

శ్యామలకి యీ పరిస్థితులు-యీ మనిషి మాటలూ వినగానే సగం వుత్సాహం హరించి పోయింది. అతని ధర్మమా అంటూ ఎగతాళి చెయ్యకుండా నిశ్శబ్దంగా వున్నాడు శేఖరం దారి పొడుగునా.

ఇంటికొచ్చి భోజనాలు చేశారు. శేఖరంతల్లి ఏమయిం దని ప్రశ్నించలేదు. శ్యామల ఏం జరిగిందో చెప్పలేదు. ఆ రాత్రి భోజనాల దగ్గిర శేఖరం తల్లితో అన్నాడు: "ఈ రాత్రి షూటింగ్ చూడటానికిరమ్మనమన్నాడు. శ్యామలని వెంట బెట్టుకు తీసుకువెళ్ళి, తీసుకొస్తాను." అన్నాడు.

"అట్లాగే! వొంటిగా రాత్రిపూట పంపడం మంచిది కాదు" అంది తల్లి.

పదిగంటల వేళ ఇద్దరూ కార్లో బయలుదేరారు. క్రిందటి రోజు రాత్రికీ, యీ రాత్రికీ ఎంత తేడా! ... అనుకుంది శ్యామల. గడిచిన రాత్రి తనకి ముందు వెనుకలు అయోమయం. కాని యీ రాత్రి శేఖరం తనకి అండగా వున్నాడు.

"ఈ డైరెక్టరు నీకెలా తెలుసు?"

"పోయిన ఏడు మా స్నేహితురాలింట్లో దిగాడు. మూడు రోజులున్నాడు వాళ్ళింట్లో. అప్పుడు పరిచయం అయింది. తను తియ్యబోయే పిక్చరుకి నన్ను హీరోయిన్‌గా తీసుకుంటా నన్నాడు." అంది శ్యామల.

"అతని మాటలు నమ్మి వచ్చావా?"

"పూర్తిగా అతని మాటలే కాదు. పరిస్థితుల వత్తిడి కూడాను..." అని ఆగిపోయింది.

అవి ఎలాంటి పరిస్థితులో అతడు అడగలేదు; ఆమె చెప్పలేదు.

కాసేపు అయాక, "మీ నాన్నగారికి నీ క్షేమం తెలియబరిస్తే మంచిది కదూ! మీ వాళ్ళు పోలీసు రిపోర్టు యిస్తారేమో...ఆ తర్వాత చిక్కులు...

"ఈ సినిమా వ్యవహారం తేలితేగాని ఏసంగతీ నిశ్చయం చేసుకోను. దయచేసి ఆ విషయాలు ఎత్తకండి," అంది శ్యామల.

ఇద్దరూ స్టూడియోస్‌లోకి వెళ్ళారు. డైరక్టరుగారు వీరికి రెండు కుర్చీలు వేయించారు. అదేదో జానపద చిత్రం సెట్టింగ్. ఏ యింద్రసభో, రావణసభో—అని అనుకున్నాడు శేఖరం. ఈ రెంటిలోని భేదాల్ని తెలుసుకునే అంత సినిమా పరిజ్ఞానం అతనికి లేదు.

సెట్ మీద ఒక వందమంది ఆడపిల్లలూ, ఒక యాభై మంది మొగవాళ్లూ వున్నారు. అందరి ముఖాలకీ రంగులు పులిమ్మారు. చెమ్కీ బట్టలూ, కిరీటాలు అన్నీ వున్నాయి. మొత్తంమీద దీపాల వెలుతురులో స్టుడియో కళకళ్ళాడుతూ వుంది.

శ్యామల వుత్సాహంగా చూస్తోంది చుట్టూ. ఇంతలో హీరోయిన్ వచ్చిందంటే వచ్చిందన్నారు. ఎక్కడి దక్కడ వదిలేసి అటువైపు పరుగెత్తారు కొందరు.

పక్కాగంట కూచున్నాక, హీరోయిన్ మేకప్ చేసుకు, సెట్ మీదికొచ్చింది. ఈ లోపల రెండు సార్లు అందరికీ టీ వచ్చింది.

డైలాగ్ మొదలెట్టారు. మనుషులు, కేకలు, అరుపులు, హీరోయిన్ నవ్వులు. ఇంతలోకే ఎవరో ఎక్‌స్ట్రా అమ్మాయి కాబోలు, సరిగా చెయ్యలేదని డైరక్టరుగారు కాస్త గదమాయించారు. ఆఅమ్మాయి అక్కడే పెద్దపెట్టున రాగాలు మొదలెట్టింది.

పన్నెండు దాటాక శ్యామల తలనొప్పిగావుందని లేచింది. ఇద్దరూ డైరెక్టరుగారివద్ద శలవు తీసుకు ఇంటికిబయలు దేరారు. దారిలో ఒక్కరూ మాట్లాడలేదు.

రెండో రోజు రాత్రికూడా యథాప్రకారం శ్యామలని వెంటబెట్టుకెళ్ళాడు శేఖరం.

క్రిందటిరోజుకుమల్లే కాక ఆనాడు సెట్ ఎంతో నిశ్శబ్దంగా వుంది. నలుగురు ఆర్టిస్టులుమటుకున్నారు. సెట్ మీద వర్క్ మొదలెట్టారు. చెప్పినమాటే పదిసార్లు చెప్పించడం,

చేసినయాక్షనే డజనుసార్లు చేయించడం. యీ లోపల క్లాప్, కట్, ఇలాటివాటితో తెల్లారినాలుగింటికి, నాలుగు డైలాగ్సు, అయాయి. కారులు అనుస్తున్నాయి కనక కాల్‌షీట్ అయి పోయిందన్నారు. హీరోయిన్ తన కారులో వెళ్ళిపోయింది. అందరూ తలో కార్లో వెళ్ళిపోయారు.

శేఖరం డైరెక్టరుగార్కి లిఫ్ట్ యిచ్చాడు.

"చూశావుగా అమ్మాయి, యిదీవరస! వేలు గుమ్మరిస్తేగాని పెద్దతారలు రారు. వాళ్ళని పెట్టుకుంటేగానే డిస్ట్రిబ్యూటర్సు డబ్బులు యివ్వరు. ఇంతాఅయి ఒక యేడాది దాకా నానా తిప్పలూపడి పిక్చరుతీస్తే అది బాగా లేదని పత్రికలవాళ్ళు గిలికేస్తారు. ప్రజలు చప్పరిస్తారు. సినిమా లోకం అంతా యింతే. ఇదొక పద్మవ్యూహం. లోపలికి రావడమేకాని బయటికి పోవటంలేదు. నువ్వు చదువుకున్న దానివి, మంచి కుటుంబంలోనుంచి వచ్చినదానివి - కాబట్టి యిన్ని విధాల చెపుతున్నాను. సామ్యం తెచ్చాననుకోకు, నిన్న కనపడ్డ పిల్లలందరూ నీలాటి ఆశలతో పట్నం వచ్చిన వారే! కాని వాళ్ళకు చదువులేదు, నీకు చదువు ఉంది. కాదు కూడదంటే చిన్న వేషం యిప్పిస్తాను. కాని, నీ కెందుకమ్మాయిది! మీరుగూడా ఆలోచించి ఆమెకి సలహా చెప్పండి, మేష్టారూ!" అంటూ తనయింటి గుమ్మందగ్గిర దిగిపోయాడు డైరెక్టరు.

శ్యామలగానీ శేఖరంగానీ ఏమీ మాట్లాడలేదు. శ్యామలని చూస్తే శేఖరానికి జాలివేసింది. పాపం! ఆమె ఆశాసౌధాలు యింత లేతవయసులో కూలిపోయాయికదా!

మాటలకన్నా నిశ్శబ్దమే ఎక్కువగా ఓదార్చింది శ్యామలని. ఆ రాత్రి శ్యామల ఏమీ ఆలోచించ దలచుకోలేదు. తెల్లవారి చూసుకోవచ్చు ననుకుంది. ఎందుకో శేఖరం తల్లి పక్కన కూచోవాలనీ మనసులో మాటలన్నీ తెల్లవారి చెప్పివెయ్యాలనీ అనుకుంది.

*　　　*

తెల్లవారి శేఖరం మిల్లుకి వెళ్ళాడు. ఆ మధ్యాహ్నం శ్యామల తను డైరెక్టరు గారింటికి వెళ్ళే అవసరం లేదని చెప్ప గానే, తల్లికొడుకుల కళ్ళలో ఏదో తృప్తీ, ఆనందం మెరిశాయి.

"స్కూలుఫైనలు పాసయ్యాను. యింటరు పరీక్షకు కూడా వెళ్ళానాయెను. ఏ క్లర్కు వుద్యోగం అన్నా దొరకదూ - మీరు చెప్పండి, మీ అబ్బాయి వెతికిపెడతారు" అంది శ్యామల శేఖరం తల్లితో, అతను ఇంట్లో లేకుండా చూసి.

"అయితే సినిమా ప్రయత్నం మానుకున్నా వన్న మాట ?"

"ఆ"

"ఉద్యోగం ఎందుకమ్మా నీకు?"

"మళ్ళీ మా వాళ్ళకి నా ముఖం చూపించాలని లేదు. యిక్కడే ఉద్యోగంచేసి సంపాయించు కుందామని" అంది శ్యామల, శేఖరం తల్లి చూపుని తప్పించుకుంటూ.

"చెప్పకుండా రావడమేనా నువ్వు చేసిన పొరబాటు?"

"మీకు తెలుసా?"

"గ్రహించుకున్నాను. మీ నాన్నగారికి నేను ఉత్తరం రాసి రప్పిస్తాను. లక్షణంగా యింటికెళ్ళి చదువుకో. యింత చిన్నప్పుడే నీకు ఉద్యోగం-సద్యోగం ఎందుకు చెప్పు?" అంది శేఖరం తల్లి.

"నేను తిరిగి వెళ్ళనుగాక వెళ్ళను."

"ఏం?"

శ్యామల మాట్లాడలేదు.

"మీ నాన్న పల్లెత్తుమాట అనకుండా నేనుచూస్తాను. ఇరవై ఏళ్ళన్నా నిండలేదు. నీకు ఉద్యోగం ఎమిటి? చక్కగా పెళ్ళి పేరంటం చేసుకుని కాపరం చెయ్యాలిగాని!" అంది శేఖరం తల్లి చిరునవ్వుతూ.

"వెడితే ఆ పనే చేస్తారు మా వాళ్ళు."

"ఏం!"

"నాకు ఆ అబ్బాయి యిష్టంలేదు. బి. ఏ. నాలుగు సార్లు పల్టీ కొట్టాడు. శుద్ధ మొద్దావతారం. కలెక్టరుగారి కొడుకని ముడిబెడ్తానంటున్నారు నాన్న. అందుకే చెప్పకుండా వచ్చాను" అంది అసలు రహస్యం వెళ్ళగక్కుతూ శ్యామల.

శేఖరం తల్లి కళ్ళు తళుక్కున మెరిశాయి.

"వోస్. దానికేనా యీ కంగారు? పోనీ ఆ సంబంధం కాకపోతే, మరో సంబంధం—అంతేగాని వుద్యోగం ఏమిటి?

బంగారుబొమ్మలా వున్నావు, కళ్ళకద్దుకు చేసుకుంటారు ఎవరన్నా నిన్ను. మీ నాన్నగారి ఎడ్రసూ అదీ యిస్తే, నేను యిస్తాను వైర్ రమ్మని. నువ్వులేకుండా అన్ని విషయాలు మాట్లాడి, చక్కపరిచి మరీ నిన్ను వెంటబంపుతాను. సరేనా? నీ తర్వాత చెల్లెళ్లూ, తమ్ముళ్లూ వున్నారంటున్నావు. నీ మూలాన వాళ్ళు అల్లరి పడితే ఎల్లాచెప్పు? అసలు యీ పాటికి పోలీసు రిపోర్టు ఇవ్వకుండా వుంటారా ... నలుగురు నోట్లోపడకుండా గప్ చిప్‌గా వెళుదువు గాని మీ వూరు. ఏమంటావు?" అంది శేఖరం తల్లి,

"మీ యిష్టం" అంది శ్యామల తలవంచుకుని.

"ఆ సాయంత్రం శేఖరం-శ్యామలా డాబాలో కూచున్నారు. తల్లి కిందనుండి ఏదో పని చూసుకుంటోంది.

"మీఅమ్మగారు...మానాన్నకి ఉత్తరం రాస్తానంటున్నారు" అంది శ్యామల.

"ఇప్పటికన్నా నీకు కళ్ళు తెరువులకి వచ్చినందుకు సంతోషం. అది మొన్న పొద్దుట చెయ్యాల్సినపని. అసలు నాకు యిన్నాళ్ళుఆగటం యిష్టంలేదు. అమ్మ నీ కష్టోడియన్ కాబట్టి వూరుకున్నాను. లేకపోతే యీపాటికి అడ్రసు రాబట్టకుండా వుండేవాడినా?"

"అక్కడ మా నాన్న లెక్చర్లు తప్పించుకునేందుకు యిక్కడికొస్తే, యిక్కడ మీ లెక్చర్లా? బాగుంది. లెక్చర్లు

ఈ జన్మకి తప్పేటట్టులేవు నాకు. సరే, ఆ మాట అలా వుంచండి. మా వూరు తిరిగి వెళ్తాను—ఒక షరతుమీద..."

"అది మీనాన్నకు చెప్పు. నాకెందుకు?"

"మీకు మానాన్నకి లెక్చరిస్తారని"

"బాగుంది వరస. ఏమిటా షరతు?"

"ఆ నిశ్చయమైన సంబంధం చేసుకోమని నిర్బంధించకుండా వుండే పక్షంలో, వెనక్కి వెడతాను. లేకపోతే..."

"ఆ — లేకపోతే?"

"అదంతా మీ కనవసరం"

◆ ◆ ◆

మర్నాటి మెయిల్లో దిగాడు స్కూళ్ళ యినస్పెక్టరు, శ్యామల తండ్రి. కూతురు వెళ్ళిపోయి నప్పటినుంచీ తల్లి మంచం దిగటంలేదట. కూతురికోసం అహర్నిశలూ ఏడుస్తోందట.

ఆయన వచ్చీరాగానే కూతుర్నిచూసి కన్నీళ్ళు పెట్టుకున్నాడు. యాభై ఏళ్ళవాడు. యింకా అయిదేళ్ళ సర్వీసు మాత్రమే ఉంది ఆయనకి.

శేఖరం, శ్యామలా లోపలికి తప్పుకున్న తర్వాత, శేఖరం తల్లి అందుకుంది. "మీ అమ్మాయి వుద్యోగం చేస్తానని పట్టుబడితే, నేను బతిమలాడి వప్పించాను, మీ వెంట పంపేందుకు."

"మీ మేలు జన్మలో మర్చిపోలేను. అది చాలా తెలివిగలది, బుద్ధిమంతురాలూనూ. యిలా తొందరపడి ఎందుకు చేసిందో తెలియకుండా వుంది."

"అయిపోయినవి తవ్వడం ఎందుకు? యింక ఆ పెళ్ళి మాట ఎత్తనని మాటయిస్తే వెంట పంపుతాను. లేకపోతే ఇక్కడే వుంటుంది. నాకు కూతురులేని కొరత ఉండదు."

శ్యామల తండ్రి ఆమెవంక నిర్ఘాంతపోయి చూశాడు.

"సరే. ఇంక ఆ పెళ్ళిమాట వదిలేస్తాను. మరి, మీ అబ్బాయికి యింకా పెళ్ళికాలేదేమండీ?"

"వాడికి నచ్చిన అమ్మాయి దొరక్క!"

"అల్లాగా..." అన్నాడు స్కూళ్ళ యినస్పెక్టరు.

ఆ రాత్రి శ్యామల తండ్రివెంట మెయిలులో బయలు దేరింది. బయలుదేరేముందు మేడమీద నిల్చుని వుండగా శేఖరం తల్లి శ్యామల గడ్డంక్రింద చెయ్యేసి, ముఖం పైకెత్తి "మీ నాన్న ఆడినమాట యింకతప్పరు. ఐనా తొందరలోనే మా యింటికొచ్చేస్తున్నావుగా—" అంది.

ఆ పక్కనే తచ్చాడుతున్న శేఖరం "వస్తే వచ్చావు గాని, రాత్రి పదిగంటలవేళ మటుకు టెలిఫోన్ చెయ్యకు. లక్షణంగా మెయిలు ఎక్కి సూర్యోదయంతోపాటు నువ్వు రావచ్చును. చిల్లరయిబ్బందికూడా ఉండదు" అన్నాడు శేఖరం వేళాకోళంచేస్తూ.

నెల తిరక్కుండా అత్తవారింట్లో పాదం పెట్టింది శ్యామల.

* * *

శ్యామల పెళ్ళిఅయి అయిదేళ్ళయింది. వారికిమూడేళ్ల పాప - బేబీని ఆడిస్తూ శేఖరం "పాపం - మీ అమ్మ పెద్ద తార అవవలసింది, వెంట్రుకవాసిలో తప్పిపోయింది. నువ్వైనా మీఅమ్మ ఆశయం నెరవేర్చాలి" అని ఎగరేసి ఎత్తుకుంటాడు.

శ్యామల యింకా వుడుక్కుంటూనే ఉంటుంది. తల్లి మటుకు శేఖరాన్ని తిట్టి, కోడల్ని వెనకేసుకొస్తుంది.